

ประดู่

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Pterocarpus macrocarpus* Kurz

วงศ์ : LEGUMINOSAE-PAPILIONOIDEAE

ชื่ออื่น : จิต้อก (เงี้ยว แม่ฮ่องสอน) ละนอง (เชียงใหม่) คู้ คู้ป่า (เหนือ) ตะเลอ เตอะเลอ (กะเหรี่ยง แม่ฮ่องสอน) ประดู่ ประดู่ป่า (ภาคกลาง) ประดู่เสน (ตราด สระบุรี)

พรรณไม้ประจำจังหวัด : ชลบุรี

ลักษณะทั่วไป : เป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ สูง 15 - 25 เมตร เปลือกต้นสีน้ำตาลดำแตกเป็นสะเก็ด เปลือกในมีน้ำเลี้ยวสีแดง เนื้อไม้สีขาวอมเหลือง แก่นสีน้ำตาลแกมแดง เรือนยอดเป็นพุ่มกลมทึบ ใบเป็นใบประกอบแบบขนนกเรียงสลับ ใบย่อยรูปไข่ขอบขนาน ปลายใบเป็นติ่ง โคนใบมน ออกดอกเป็นช่อที่ซอกใบ รูปดอกถั่ว กลีบดอกสีเหลืองอ่อนกลิ่นหอม ผลแก่เป็นปีกแบนๆ มีขนาดใหญ่กว่าประดู่บ้าน และมีขนปกคลุมทั่วไป

การกระจายพันธุ์ : ป่าเบญจพรรณชื้นและป่าดิบแล้งทั่วไป ยกเว้นภาคใต้ ที่ความสูงจากระดับน้ำทะเล 100 - 600 เมตร

ออกดอก : มีนาคม - เมษายน ผลแก่ พฤษภาคม - มิถุนายน

การขยายพันธุ์ : โดยการเพาะเมล็ด

ประโยชน์ : เนื้อไม้ ใช้ในการก่อสร้าง เป็นโครงสร้างต่างๆ ของบ้าน เช่น เสาบ้าน ไม้กระดาน ทำเครื่องเรือนที่สวยงาม เครื่องดนตรี เช่น ซอ ลูกและวางระนาด เปียโน เปลือกต้น ให้น้ำฝาดใช้ฟอกหนัง แก่นให้สีแดงคล้ำ ใช้ย้อมผ้าให้สีน้ำตาลถึงน้ำตาลแดง นอกจากนี้เปลือกต้นยังนำมา ต้มน้ำดื่มแก้อาการท้องเสีย ราก ต้มน้ำดื่มรักษาโรคบิด

